

Stillinger, der give Afgang til denne, og som af denne Grund maa formodes at være mindre vel kvalificerede.

ad § 10.

Naar de Jurister, som kun have den ufuldstændige juridiske Examen, udelukkes fra Afgang til Sagførervirksomheden, vil det formentlig være mindre konsekvant fremdeles at admittere dem som Sagførersuldmægtige, hvilken Stilling væsentlig bør tjene som forberedende til selvstændig Sagførervirksomhed. Det er derfor foreslaaet, at der ogsaa til Stillingen som Sagførersuldmægtig for Fremtiden skal udfordres den fuldstændige juridiske Examen. Endelig har man foreslaaet tilføjet en Bestemmelse om, at de Underrettsagførere, som ved Lovens Træden i Kraft have Bopæl i Kjøbenhavn, kunne faae autoriseret Fuldmægtige af Justitiarius i den derværende Overret. Det maa nemlig anses som en Ulempe, at disse Sagførere, af hvilke flere have meget betydelige Forretninger, hidtil ikke have haft Afgang til at faae autoriseret Fuldmægtige, og Sagførersforeningens Hovedbestyrelse har andraget om, at denne Mangel maa blive afhjulpet.

ad § 16.

Det sidste Punktum af denne Paragraf i det ældre Lovforslag er i nærværende Forslag overflyttet til en selvstændig Paragraf, nemlig § 46 i Forslagets sidste Ufsnit. Der er derimod foreslaaet tilføjet Paragrafen et nyt Stykke indeholdende et Tillæg til Straffelovens § 254, hvorefter de deri indeholdte Bestemmelser ikke skulle komme til Anvendelse med Hensyn til Midler, der ere betroede Sagførere i Anledning af Forretninger, for hvilke de beregne eller dog maa antages at ville beregne sig Betaling. Det maa nemlig anses for støvende og lidet stemmende med Sagførernes Stilling som offentlige Funktionærer, at de kunne undgaa Straf for Forbrug af paa denne Maade betroede Midler, naar den Forurettede fratager Sagens Forsølgning eller Beløbet dækkes, inden Dom er falden, hvortil kommer, at der i det Tilfælde, hvor Tilfale af den ene eller anden Grund ikke finder Sted i Anledning af en saadan i den offentlige Mening vanærende Handling, saaledes som Erfaringen har vist, opstaaer Vanskeligheder med Hensyn til Bestikkelens Kassation, som i saa Fald, naar Sagføreren vægrer sig ved at tilbagelevere samme, nødvendigvis maa fremtvinges under en mod ham anlagt civil Sag.

ad §§ 17—21.

Angaaende disse Paragrafer, hvortil ingen tilsvarende fandtes i det ældre Lovforslag, henvises i det Hele til, hvad ovenfor er bemærket, hvortil føies, at den foreslaaede Begrænsning og nærmere Bestemmelse af D. L. 1—9—14 formentlig anbefaler sig selv, idet det synes urimeligt og upraktisk at bibeholde en Regel om, at selv nok saa fjernt Veflæggede kunne repræsentere en Part, ligesom det maa anses for en Bindning, at det udtrykkeligt fremhæves, at denne Repræsentationsret ogsaa omfatter Gæstefæller og nærmere Besvognede, samt at der gives en nærmere Bestemmelse af, hvad der skal forstaaes ved Værger og Tjenere. Man har ment, at det er stemmende med Billighed, at der fra Forbudet i § 19 mod, at andre end Sagførere for Betaling affatte de der nævnte Dokumenter, hvilket Forbud ogsaa omfatter de i § 18 nævnte Personer, undtages de Processkrifter, som affattes for Rekvizitus under Fogedforretninger og Tvangsauktioner, hvorhos der ikke er fundet Anledning til at udelukke executor testamenti fra at procedere Voets Retstrætter. Med Hensyn til Straffebestemmelser i § 20 bemærkes, at Straffen er den samme, som er fastsat for de i § 12 omtalte Indgreb i Sagførernes Næringsret, samt at det er fremhævet som et skjæpende Moment, at Forseelsen er sket gjennem Proformaretskhandler, ved hvilke det er givet Udseende af, at Vedkommende optræder som Transporthaver eller Mandatarius, men at man selvfølgelig ikke derved har villet give noget Forbud mod, at virkelige Transporthavere eller Mandatarer i Egenkab af saadanne udføre deres egne Sager. Endelig har man endnu foreslaaet en Bestemmelse om, at Sager om Overtrædelser af denne Lovs §§ 13 og 20 skulle behandles som offentlige Politisager (§ 21).

ad §§ 22—24.

De i disse Paragrafer indeholdte Bestemmelser om Ophør af Sagførervirksomhed adskille sig fra de tilsvarende Bestemmelser i det tidligere Forslags §§ 17—19 deri, at det efter Henstilling fra Sagførersforeningens Hovedbestyrelse i § 23 er foreslaaet, at den Sagfører, som ved Dom findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal ved samme Dom fratages Retten til at udøve Sagførervirksomhed, medens efter det tidligere Forslags § 18 Spørgsmaalet herom, forjaavidt den Paagjældende opholdt sig her i Landet og ikke vilde underkaste sig Justitsministeriets Resolution, var henvist til Af-